

ЦЪРКОВЕНЪТЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр.) за година 130 лева (платими на два пъти); за 6 месеца 80 лева (платими на един път); за 3 месеца 50 лева (срещу); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предлата) — 250 лева. III. Само Църковен вестник — 100 лв. Само „Духовна култура“ — 40 лв. Вончико, което се отнася до „Църковен вестник“ и притурката, да се адресира до Св. Синод, Редакцията на „Ц. В.“.

Непомогатели ржкописи не се повръщат. Всички парични суми да се изпращат до Св. Синод. Обявления, само предплатени, се печатат на последните страници. Плащане: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за поднос и за всяка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращат направо въ Дминистрацията; частни обявления се приемат и чрез агенциите; последните получават 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Рила — Охридъ.
2. Важни изявления на Н. В. Намѣстникъ-Председателя на Св. Синодъ св. Видинския митрополитъ г. Неофитъ.
3. Рационали и революционери. — Кл. Далкалъчевъ.
4. Евангелски истини. — Свещ. Х.
5. Културни прояви.
6. Официален отгълъ.
7. Църковна и обществена лѣтопись: I. Уносъ; II. Въ чужбина.
8. Обявления.

Рила — Охридъ.

Въ дѣлото на сближението и на сприятеляването до пълно братско обичание на двата еднокръвни славянски народи — югославския и българския, Рила — Охридъ означаватъ два извънредно важни етапа върху правата линия, която представителѣ на двѣте сестри-църкви съ твърда решителност и съ убедена последователност следватъ.

Софийско-Рилската конференция отъ м. май 1933 година на представителѣ на Югославския и Българския национални съвети отъ Всемирния Съюзъ за международно прителство чрезъ църквитъ бѣ едно щастливо начало, което бѣ приветствувано съ искрено-сърдечна радост отъ широки кръгове на нашето общество, а така също и отъ напредничави обществени срѣди въ съседното Кралство. Кекто бѣ естествено, на представителѣ на двѣте съседни сестри-църкви се падаше преди всичко дългътъ да положатъ усилия и духъ на миролюбие и правда за създаване на по-добри и по-сърдечни отношения между двата народа, съ надежда, че по този пѣтъ ще подготвятъ условията и предпоставките за едно истинско живо и дългѣвично сближение и то като дѣло на народитѣ и на тѣхнитѣ водители. Слугитѣ на Христовия миръ, миротворцитѣ на Неговата Църква, убеденитѣ носители на новия духъ, който Христосъ Господъ донесе, за да се преобразява всяко човѣшката история, последваха единъ неотмѣненъ свой дългъ, когато, изправени предъ тежката отговорност за неизвѣстия утрешенъ часъ на на-

роднитѣ сѣдби, потърсиха възможности и начини, чрезъ сръдствата на мира и на братолюбивото разбирателство, да подготвятъ отстраняването на всички причини за сжествуващитѣ недоразумения, несгласия, крамоли, вражди и кървави разплати. Именно, дългъ и отговорностъ предъ Бога, предъ настоящето и бъдещето на двата народа и предъ съвестята, човѣшка лежатъ въ сжщността на дѣлото, което духовници и църковници отъ двата народа подѣха съ откритостъ и истинностъ на богоглаголиви люде.

Съзнанието за дългъ и за неотклонима отговорностъ намѣри достоенъ изразъ въ искренитѣ събжждения, съразмисления, констатации и общи решения на Софийско-Рилската конференция, обобщени въ Рилската резолюция отъ 3 май 1933 година. Това придава на Рилската резолюция особено важно значение. Тя се явява като доказателство и актъ на убедено желание да се гледа на нѣщата безъ предвзетостъ, защото само тогава може да се постигнатъ търсенитѣ резултати. Отъ друга страна, тя надхвърля неопредѣленитѣ и твърде общи пожелания и спонтанни изрази на братски съчувствия, като конкретизира задачитѣ, които предстоятъ да се изпълнятъ за едно по-реално осжествяване на сближението и по-опредѣлено осмисляне на положителнитѣ усилия въ дѣлото на прителството и на братството. И друго нѣщо увеличава значението на тази резолюция. Дѣлото на сближението и на прителството между двата народа става общо дѣло на две опредѣлени обществени и народни сили — на двѣте църкви, на тѣхнитѣ служители и на върното изпълнение.

Това значение на Рилската резолюция е укавано съ всичката убедителна ясностъ въ нейното кратко съдържание. Преди всичко тя констатира известния фактъ, че между двата народа сжществуватъ отношения на неприятелство и на неприязнь и че последнитѣ отъ това винаги сж бивали твърде печални. Тѣзи отношения трѣбва да се промѣнятъ, защото, иначе, последнитѣ естествено ще бждатъ и за напредъ тежки и горчиви и за двата народа. За да стане това, трѣбно е да се засили Христовиятъ духъ на правда, човѣчностъ и на братство сръдъ народитѣ, защото недоразуменията и споровѣтѣ сж плодъ на ослабналъ Христовъ духъ.

Отъ тукъ идва повелителниятъ дългъ, преди

всичко за църквите, които вестят и носят въ свѣта Христовия духъ, да положатъ трудъ за промѣна на духа, който е определялъ доста злощастни години взаимнитѣ отношения на двата народа, докато се възпълни недосгатыка му, за да бже духъ на съгласие и единение, на миръ и братолобие. За да се постигне тая възвишена цель, двата национални съвети, а и дветѣ църкви на братскитѣ сръбски и български народи, взаимно приематъ задължението да подкрепятъ и да вършатъ всичко за одѣлотоворението на свѣтлия Христовъ идеалъ. И по-опредѣлено — тѣ се задължаватъ да работятъ, што и двата братски народа, като отдаватъ честь единъ другому, споредъ завета на св. Апостолъ Павелъ, да тачатъ и обземе-чаватъ църковнитѣ си и народно-обществени идеали, права и интереси на честь, име, езикъ, книга, на родно съзнание, съвѣсть и развитие у своя си и на всѣжде. Тѣзи идеи, за да се превърнатъ въ действителна сила, способна да извърши желаната и посочена промѣна на взаимнитѣ отношения, трѣбва да бждатъ разпространени отъ двата национални съвети между съответнитѣ народи съ всичката искреностъ, каквато налага възвишеното служение на мира, приятелството и братството.

Такива сж главнитѣ констатации и решения на Рилската резолюция. Тѣ показватъ, че проблемътъ на нашитѣ взаимни отношения е схванатъ правилно и искрено, и че сждо тѣй правилно и искрено е намѣренъ изходъ: промѣната на тѣзи отношения предполага създаването на другъ духъ, който ще отстрани изключителността на известни стари и вредителни разбирания и настроения за нетърпимостъ на народното име, съзнание, съвѣсть, на народна книга и на духовно-културно развитие.

Рила е началниятъ етапъ на едно голѣмо дѣло, за което сж потрібни и време, и усилия, и ревностъ и искрени старания. Този началенъ и изходенъ етапъ сочеше единъ по-дълъгъ пътъ и, за щастие, пътятъ се откри съ много добри вѣщания. Рилската резолюция бѣ приета отъ българското общество съ задоволство и утеха, че желаното приятелство съ братския съседенъ народъ се приближава да стане една действителностъ, съ упование, че ще настѣпи благословения частъ, когато еднокръвнитѣ братя сж бждатъ само братя.

Последвалитѣ взаимни посещения, които разни обществени сръди и организации на професии, съсловия и пр. устроиша въ дветѣ страни, показаха, че дѣлото, започнато отъ представителитѣ на дветѣ църкви, е дошло въ добъръ частъ и, че то ще намѣри добра и плодотворна почва въ срдцата на народитѣ.

Това улесняваше значително задачата да се работи за разпространение на идеитѣ на Рилската резолюция.

Между туй, дойде едно извънредно значително събитие, което даде забележителенъ гласкъ на усилията и трудоветѣ въ начертаната насока. Посещенията на държавнитѣ глави на двата народи — на блаженочиналия Кралъ Александъръ у насъ, и на Негово Величество любимия ни Царъ Борисъ III въ Югославия — затвърдиха още по-здраво и по-непоколебимо дѣлото на приятелството. Августейшитѣ Господари сж мждра прозорливостъ превърнаха желанията на срдцата у двата братски народи въ дѣло на държавническа разумностъ и на отговорна политика.

Началото на просвѣтителитѣ и мждри сръз-

мишления въ Софийско-Рилската конференция и на щастливо започнатото взаимно действие въ духа и смисъла на Рилската резолюция намѣри продължението си въ втората по редъ конференция, която се състоя въ Охридъ — манастиръ „Св. Наумъ“ на 13, 14 и 15 септемврий т. г., по поводъ посещенияето, което българскитѣ националенъ съветъ отъ Всемирния Съюзъ направи въ Югославия презъ изтеклото лѣто. Възторженитѣ братски приемъ оказанъ съ преизобилна радушностъ на нашитѣ иерарси и на цѣлата делегация на национални си съветъ, доказа, че доброто начало е въ щастливо продължение. А общото внимание къмъ тѣхъ отъ страна на всички лица и власти — начевайки отъ Негово Височество Кралскитѣ Намѣстникъ Князь Павелъ и Негова Светостъ Патриархътъ на Сръбската Православна Църква — указа, че дѣлото, което двата национални съвети и дветѣ църкви вършатъ, все повече печели почва, съчувствие и сили срѣдъ двата народа.

Втората конференция, завършена съ резолюция взета въ манастиръ „Св. Наумъ“ край Охридското езеро, отбелязва единъ значителенъ напредъкъ въ дѣлото на приятелството между двата народа чрезъ Църквитѣ. Охридската резолюция съдържа отрадната констатация, че Рилската резолюция отъ 3 май 1933 година е била възприета отъ архиереитѣ и свещенството на дветѣ църкви, че постепенно тя се възприема отъ двата братски народа и отъ мнозинството на тѣхнитѣ водители, че новитѣ духъ на съгласие и единение, миръ и братолобие вече се разпространява и задълбочава, че вследствие на това, вмѣсто да се констатира, както преди 3 години, „състояние на неприязнь и неприятелство между двата братски народи“, сега вече може да се говори за по-разширенъ и по-задълбоченъ духъ на съгласие и единение.

Това сж благословени плодове на тригодишни трудове, които трѣбва да продължатъ съ щастия вѣра, надежда, постоянство и възторгъ, защото все още съществуватъ тукъ и тамъ доста недоразумения и спорове. Въ точка III на тази резолюция отново се подчертава възприетата въ Рилската резолюция основа за отстраняване на тѣзи недоразумения и спорове и се отправя молба къмъ духовнитѣ и сѣтски водители на двата народа „да продължатъ съ щастия искреностъ и енергия да отстраняватъ всичко, което създава недоразумения, недоволство, спорове и борби, и за прилагане на мѣрки за взаимно опознаване, сближение, съгласие и сътрудничество между двата братски народи, дветѣ еднородни държави и дветѣ сестри православни Църкви“.

Охридскитѣ разисквания и резолюцията отъ обителитѣ на св. Наума идватъ да потвърдятъ, че избраниятъ пътъ въ обителта на св. Ивана Рилски е правиленъ, че той ще донесе жадуваното отъ братскитѣ народи приятелство и братство, стига да се следва отъ дветѣ страни съ доказаната ревностъ, искреностъ и настойчивостъ.

Извършеното до сега въ продължение на изтеклитѣ нѣколко години би могло да се подложи на двойно измѣрване и следователно на двойна оценка, първо — като фактическо и реално разширение и прояснение на духа на приятелството и на благоволенieto срѣдъ двата народа, и второ — като отстранение на недоразуменията и спороветѣ, които винаги сж бивали изворъ на разноголасие и причина на раздѣлене.

Измѣря ли се досегашниятъ резултатъ въ първия смисълъ, трѣбва да се признае, че е постигнатъ единъ значителенъ и много утешителенъ успѣхъ. Това доказватъ не само постояннитѣ взаимни посещения, които виждаме да се устрояватъ отъ много организирани обществени срѣди въ дветѣ страни, не само създаванитѣ вече по-трайни връзки и община на църковно, културно и стопанско поприща, но и промѣната на духа и настроението у народитѣ, което е безспорно. Отъ тукъ следва да се направи съ обективността и сериозността на критичната трезвостъ благоприятна оценка на взаимнитѣ усилия презъ изтеклото време.

Измѣрванетоъ, обаче, на постигнатия резултатъ въ втория смисълъ, т. е. — до колко фактически сж отстранени недоразуменията и спороветѣ, които идватъ отъ едно историческо минало и отъ една настояща действителностъ — налага искреното признание, че още доста предстои да се направи. Но и въ това направление взаимнитѣ ни отношения далечъ не сж тамъ, където бѣха преди, и то не твърде отдавна. Направено е много въ положителна насока, което носи сигурностъ, че ще се отиде още по-напредъ и че най-сетне ще се стигне до крайнитѣ предѣли на истинското братско общение, несумяващо отъ нищо и отъ никого.

Това фактическо състояние на нѣщата е констатирано съ искрена загриженостъ и въ Охридската резолюция, гдето се казва, че „все още съществува тукъ и тамъ още доста недоразумения и спорове, за окончателното отстранение на които следва да работятъ и по-нататъкъ двата народа и дветѣ сестри православни Църкви и тѣхнитѣ водители . . .“

Когато се подлага на прещенка извършеното до сега и постигнатитѣ резултати, погрѣшно ще бжде да се изхожда единствено и изключително отъ едно само измѣряване на напредъка, който дѣлото на сближението и приятелството е направило. Защото заключенията въ такъвъ случай нѣма да сж вѣрни. Така именно биха постигнали скептицитѣ, които винаги сж склонни да не дождатъ голѣмия досегашенъ успѣхъ, понеже още не сж констатирани окончателното отстраняване на всички недоразумения и спорове, безспорно твърде важни и много угнетителни. Обаче, дѣлото на сближението и братското приятелство представлява една сложна единностъ. Колкото духътъ на приятелство по-силно обхваща народитѣ, толкова повече ще се проявява съзнанието за категоричната необходимостъ на това приятелство, толкова по-осезателно и реално ще се изразява това въ взаимнитѣ отношения на странитѣ и на народитѣ и толкова по-скоро ще падне срѣдственото на недоразуменията и спороветѣ чрезъ едно убедено и гарантирано зачитане на народноститѣ, вѣрскитѣ и културнитѣ правдини на народитѣ „у своя си и навсѣкжде“, както е подчертано въ Рилската резолюция.

Въ това направление е потребно да се работи и нататъкъ, както се е работило до сега.

Българското общество и църковнитѣ народъ съ радость посрещатъ увѣренията на Охридската резолюция, че Рилската резолюция е била възприета отъ архиепископъ и свещенството въ съседната братска страна и че постепенно се възприема отъ братския югославски народъ и отъ мнозинството на неговитѣ водители, защото и у насъ Рилскитѣ решения сж възприети отъ църква и

народъ съ блага очаквания да станатъ по-скоро дѣло. Между многото доказателства за това сж и резолюциитѣ на ежегоднитѣ свещенически събори у насъ, въ които винаги се подчертава волята за братско сближение между двата народа и за по-тѣсно общение между дветѣ сестри църкви. Българското енорийско свещенство, което живѣе съ душата на нашия народъ, искрено и сърдечно изразява братолюбието на народа ни къмъ енокръвнитѣ братя и енокръвнитѣ деца на Сръбската Православна Църква, както и духа на миръ и на разбирателство, който се носи изъ земята ни.

За разпространението и задълбочаването на новия духъ срѣдъ нашия народъ и за съчувствието, съ което той се отнася къмъ дѣлото, подето отъ нашитѣ духовници и църковници, за сближение съ братския народъ въ Югославското кралство, говори и взетата на 5 октомври въ гр. Кюстендилъ резолюция отъ Събора на православнитѣ християнски братства. Въ тази резолюция четемъ следното решение: „Православнитѣ християнски братства въ България възторжено се присъединяватъ и подкрепятъ подето отъ нашитѣ духовници дѣло за миръ и сближение съ сръбския народъ, считайки това дѣло като повелителенъ дългъ на Църквата да премахне прѣчкитѣ и въ името на Христовата любовъ да осигури мира и братското единение между двата народа.“

Ведно съ духовницитѣ и православнитѣ християнски братства се поставятъ въ услуга на дѣлото на мира и приятелството между българския и сръбски народи, като заработятъ между православния български народъ да се приобщи къмъ епохалното дѣло на духовенството, което ще донесе мирни времена, благоденствие и щастие за двата братски народа*.

Ето още едно доказателство за голѣмата искреностъ, съ която у насъ се следватъ задълженията, произтичащи отъ решенията на дветѣ досегашни конференции на националитѣ свѣти отъ Всемирния Съюзъ за международното приятелство чрезъ църквитѣ. А също така и доказателство, че народътъ ни обича мира и иска да му служи, че сѣ братска добра сърдечностъ той търси добрата воля и любовта на енокръвния братъ въ Югославия.

Рила — Охридъ трѣбва да се приветствува като добро начало и радостно продължение на едно свето дѣло, което служители на дветѣ сестри църкви и предани люде на Христовата заповѣдъ за любовта сж започнали и вече творятъ. Отъ Рила до Охридъ сполучливо е измината добра частъ отъ пътя, който води къмъ доброденствието на двата народа. Измината е може би най-тежката и труднопроходима частъ отъ тоя пътя, осыана съ недовѣрие и скептицизмъ. Отъ сега нататъкъ пътятъ е по-равенъ, и трѣбва да се вѣрва, че ще даде възможностъ постепенно да се одѣлотава забележително Охридскитѣ решения, тия два вярваелителни и единствени писмени паметници на истинолюбие и на сърдечна откритостъ въ служението на приятелството и на братския миръ между българския и сръбския народи, чрезъ тѣхнитѣ Църкви.

Отци,

Погрижете се, щото църковната литература да бжде разпространена и достъпна въ всѣки домъ,

Важни изявления.

Негово Високопреосвещенство Намъстникъ Председателъ на Св. Синодъ, Св. Видинскиятъ Митрополитъ г. г. Неофитъ е направилъ предъ представителитѣ на столицина печатъ следнитѣ важни изявления:

„Отъ самото и уредяване Църквата има високата мисия да просвѣщава народа съ вѣщишното Христово учение за вѣра и моралъ“. Създавайки българска писменостъ, тя, чрезъ св. Клементовата църковно-народна школа, създаде, оформи и внедри въ душата на българитѣ силата на едно мощно народностно чувство. Отъ тогава Църквата стана *скриващица, стражъ и будителъ* на вѣрата и народностното съзнание на българския народъ. Олазвайки тона съзнание презъ вѣковното робство, Църквата чрезъ своята килийна школа подготви възражанието и дейцитѣ, които работиха и се жертваха за възстановяване свободата и независимостѣ на българския народъ. . .

— Какви задачи, споредъ Васъ, се налагатъ днесъ на нашата Църква?

— Задачата и грижата на Църквата и сега е сжщата: да просвѣщава и облагодарява съ Христовото учение душата и сърцето на българския народъ и да увеличава неговитѣ духовни и нравствени ценности. Защото тя добре знае, че въ тия ценности е силата, която може да запази самобитността и свободитѣ на малкитѣ народи, какъвто е нашиятъ народъ. . .

— При днешното тревожно време, мислите ли, Ваше Високопреосвещенство, че Църквата отново грѣбва да стане знаме за духовна и нравствена единностъ, което е гаранция за преуспѣването на българския народъ?

— Създадена да бжде знаме за народността и духовно-нравствена единностъ на българския народъ, Църквата и сега си остава такава. Разбира се, че и училището — образованието и науката помагатъ за културния въходъ на народа. Вѣрно е, обаче, че както въ миналото, тъй и сега, българското племе само подъ знамето и благословията на Църквата си ще нампра гаранцията за своя духовно-културенъ напредѣкъ и за своята нравствена и национална здравностъ. . .

— Какво ще ни кажете за социалнитѣ задачи на Църквата?

— Въкоина и нераздѣлна сплътница на българския народъ, Църквата винаги жиѣе и съ неговитѣ материални нужди. Беднитѣ и страдащитѣ за нея сж мили и малки Христови брати. Поради това и грижитѣ за облекчение живота на тия малки брати сж въ нейна програма. Чрезъ своитѣ служители тя взема близко участие въ всички инициативи отъ социаленъ характеръ.

Само по себе си се разбира, че главната задача на Църквата е нравствено-религиозното и национално заздравяване на народа. За да засили това заздравяване, Църквата развива усилена дейностъ и чрезъ организирането на детски, ученически и юношески православни дружества. Чрезъ тия дружества тѣ цели да внесе въ душата на младежѣта крива за моралната и национална здравостъ. До сега въ страната таквни дружества се наброяватъ до 1200. Подиръ нѣкое време таквни ще има при всѣко училище въ села и градове. Въ това дѣло на Църквата Министерството на Народното Просвѣщение дава пълното си съдействие.

Съ сжщата тая целъ се организиратъ при енорийскитѣ църкви и християнски православни, *добротворни братства* отъ възрастни благочестиви български християни. Тия братства, числото на които е достигнало до 350 — 400, грижейки се, подъ ръководството на църковнитѣ пастири, за собствената си нравствено-религиозна просвѣта, твърде много действуватъ за развоа на добро-

творството и материалното подпомагане на своитѣ крайно бедни и страдащи ближни. Тѣ уреджатъ безплатни трапезарии за бедни деца и ученици, събиратъ и раздаватъ помощи на крайно бедни семейства, грижатъ се за болни и нещастни, услужватъ въ приюти и сиропиталища. Изобщо, тѣ сж добри органи на държавното и обществено подпомагане.

— Не е ли крайно време Църквата да започне една активна борба съ сектитѣ, които разслабватъ православното и национално съзнание на българитѣ?

— Църквата е въ *безспирна борба съ инославнитѣ секти и пропаганди*. За успѣха си въ тая борба тя прави усилия да подготви въ Духовнитѣ семинарии и Богословски факултетъ просвѣтени клирици и обществени дѣлци, които да сж винаги въ църквитѣ редове на тая родоопазителна борба. Църквата отъ всички по-добре знае, каква голѣма опасностъ сж сектитѣ за здравостта на народността ни духъ и за цѣлокупността на българския народъ. Поради това, бидейки вѣковно стражъ на православното народно съзнание, тия изпълнява своя свещенъ дългъ — стои будна и бойка на своя постъ и брани народното достойнство отъ покушенията на всевъзможнитѣ вѣро и родоизмѣнитѣ.

— Бихте ли ни казали, Ваше Високопреосвещенство, какви вѣпроси сж сложени за разглеждане въ сегашната сесия на Св. Синодъ?

— Тая сесия на Св. Синодъ е предимно бюджетна сесия. Защото въ нея има да се разглеждатъ и утвърждаватъ всички бюджети по църковното ведомство. А тия бюджети сж доста много. Но редомъ съ това, освенъ съ текущитѣ административни и сѣдебни работи, Св. Синодъ ще се занимае още еднажъ съ основния законъ на Църквата. Както се знае, *заработенъ е, приетъ* отъ епископата, и представенъ въ Министерството на Външнитѣ Работи и на Изповѣданията *Проектъ-уставъ* за устройство и управа на Църквата. Съ тоя проектъ ще се даде една по-добра организация на църковнитѣ институти, и ще се наложи една по-съвременна и по-ефикасна творческо-обновителна дейностъ въ църковната областъ. Но тоя проектъ, отъ вече петъ години, стои въ Министерството и още не е станалъ законъ.

Ние ще помолимъ и настоямъ още еднажъ предъ Министерството на Външнитѣ Работи и на Изповѣданията, да се промолгва тоя Проектъ-уставъ. Ако пакъ ни се откаже, ние ще поискаме да се озаконятъ поне нѣкои членове отъ него и по-главно тия, които засѣгатъ върховната управа: *Св. Синодъ, Църковния съборъ и Църковния съдъ*. Църквата е била и ще си остане най-близка сътрудница на държавната властъ въ усилията на правителството да нормализира живота и осигури напредѣка на българския народъ. Но и правителството съ трѣбва на време да подкрепя дѣлото на родната Църква. Ние ще молимъ за това.

— Имаме въ дѣлата църковна областъ около 400 *вакантни енории*. Сто и петдесетъ хиляди православни българни въ тия вакантни енории сж лишени отъ редовно изпълнение на своитѣ религиозни трѣби и отъ навременно пастирска поука и утеха. Мнозина християни умиратъ безъ приобщение съ св. тайни и *се погребватъ безъ църковни молитви*. Въ нѣкои села на тия вакантни енории има по 5—10 учители, а нито единъ свещеникъ. Върху ума на децата тамъ се работи, а душитѣ и сърдцата на деца и възрастни сж оставени да загубуватъ. Нѣщо по-лошо, оставени сж подъ влиянието на всевъзможни секти и пропаганди, които открито подравятъ основитѣ на духовното и народностно единение на православиия български народъ. Ето защо Св. Синодъ, както миналата година, така и сега, поиска да се впише въ новия бюджетъ *кредитъ за сто енорийски свеще-*

ница. Съ това ще се даде възможност да се пратят свещеници в ония вакантни енории, които най-много сж запалени от влиянието на вѣро и родоотстъпни секти и пропаганда.

— За повишение на свещеницитъ за прослужени години Св. Синодъ прави ли икъваки постъпки?

— И за това повишение въ бюджета предвиждаме нуждна кредита. Св. Синодъ ще настоява да се утвърди тоя кредитъ, за да се поправи една несправедливост. Всички държавни служители биватъ повишавани за прослужени години. Две години вече на свещеницитъ не се дава таква. Но правото и правдата налагатъ и тѣмъ да се даде възнаграждение за прослужени години. Непосрѣдствено отъ енорияшитъ свещеницитъ вече почти нищо не получаватъ. А пъкъ отъ него лично се иска много. Въ село въ негови домъ всички търсятъ утеха и материална подкрепа. Тамъ се гощаватъ почти вси, минаващи по служебна работа, държавни и обществени служители. А, съ рѣдки изключения, *нашитъ свещеници сж бедни*. Поради това Св. Синодъ настоява да се внесе въ бюджета кредита поне за повишение за прослужени години на свещеницитъ, цомъ за сега не е възможно да имъ се повиси изобщо държавното възнаграждение. Служилитъ на Църквата и народа 30 години, не бива да получаватъ това, което се дава и на току що ръкоположения. Повишението за прослужено време е една свещена справедливост.

— Други икъваки бюджетни искания?

— Тѣ сж дребна работа. Искаме да се възстанови кредита за *подпомагане свещеницитъ на составнитъ енории*. Не бива тия свещеници при обхождане селата на енорията си, да разколяватъ възнаграждението си за издръжка на коня, а пъкъ да нѣма съ какво да посрещнатъ нуждитъ на семейството си. Както конитъ стражари получаватъ добавъчни за издръжка на коня, тѣй и свещеницитъ на составнитъ енории трѣбва да получаватъ таква.

Настояваме да се предвиди *кредитъ и за ловчански митрополитъ*. Тая историческа енархия трѣбва най-сетне да се добие съ свой шефъ. Повече отъ 20 години вече тя се управлява безъ канонически кириархъ. Има си митрополитна енархийски съветъ, намѣстничества, бюджетъ и пр., нѣма обаче митрополитъ. Двадесетъ години вече Св. Синодъ моли и настоява да се разреши тоя въпросъ. Наявваме се, че моментътъ за това е дошелъ вече.

Най-сетне Св. Синодъ поиска да се възстанови кредитътъ за юрисконсулта при Св. Синодъ. Искане е нищожна сума свърхъ тая, която сега получава сждбинитъ на чиновникъ.

Расоносци и революционери.

Жизнената сила на единъ народъ се мѣри, до голѣма степенъ, отъ вътрешното съединение, което чадата му достигатъ въ сждбосни моменти. Великата учителка на народитъ — историята ни дава безброй примѣри, които съ очевидностъ доказватъ тая максима. И ако ние разгърнемъ страницитъ само на нашата, българската история, ще почерпимъ много и много поуки въ това отношение.

Затова насъ ни се струватъ пакостни и много неумѣстни схващания на икъво наши публицисти и общественици, които съ очудващо постоянство напоследкъ доказватъ въ редъ писания, че една частъ отъ нашитъ народни будители — революционеритъ, едва ли не сж изиграли най-пакостната и предателска роля спрѣмо Българщината.

И сега, макаръ и следъ празника на народнитъ будители, намъ се иска да възгледимъ едно друго схва-

щане, подкрепено съ множество факти и данни, схващането, че българската свобода дойде много навреме и като плодъ на чудното единство на всички българи.

Единъ по внимателенъ анализъ на събитията преди Априлското въстание ни разкрива следната картина: Благодарение на неуморнитъ усилия на просвѣтителитъ труженици на български народъ — свещеници и учители, националното съзнание на огромната маса отъ българи се бѣ окончателно изнисило. Докато въ началото на миналия вѣкъ името българинъ бѣ обидно, а гордостъ бѣ да се считахъ и минавашъ за „единъ“, въ десетѣтъ години еволюцията бѣ достигнала до тамъ, че въ понятието грѣхъ, народното съзнание влагаше подлостъ, обирничество, духовна нищета и огромна умраза.

Все тогава се оформи и така наречената цариградска школа, която си бѣше поставила за целъ духовната — църковна и просвѣтна независимостъ на българския народъ. Но въ съзнанието на децитъ на тая школа, далечъ това не изчерпваше цялата български въпросъ. Че тѣзи дейци сж удобрявали дейността на революционеритъ отъ букурешката школа, поставили си за целъ политическото освобождение на България, говорятъ много случаи на морална и материална подкрепа, които тѣ даваха на революционеритъ.

Двата вида дейностъ не се изключваха взаимно. Тѣ не бѣха несъвѣстими на базата на тогавашната историческа канавка. Напротивъ, заедно, координирани, тѣ даваха пълния обликъ на народнитъ стремежи и желания на своето време.

Расоносци и революционери — всички тѣ преследваха една обща целъ — духовното и политическото освобождение на българщината. И разликитъ въ тактицитъ не бѣше основната разлика на две отгдѣлни желания, на два отгдѣлни мирогледа. Тая разлика ние сме посклонни да я видимъ въ различieto на общественото положение и най-вече въ различieto на темперамента.

Погържение за това ние можемъ да намѣримъ въ множество единични примѣри. Така, Каравеловъ, голѣмия революционеръ, въздъновения председателъ на тайни комитети, когато промѣната на темперамента му наложи това, веднага наклони дейността си въ друга насока — чисто просвѣтна. И обратно — маса свещеници, които бѣха изнесли на плещитъ си борбата за църковната независимостъ, когато момента наложи, се наредиха въ революционитъ комитети и държаха въ единъ ръка кръста, а въ другата здраво стиснаха пушката.

А цомъ дветѣ насоки на националитъ борби на българския народъ — културно-духовната и революционно-политическата не се изключваха, а напротивъ, въ тѣхния сингезъ се изразяваха стремежитъ по всички посоки на народа, ние считаме неумѣстни и излишни споровѣтъ, кой вършилъ пз-полезна дейностъ и кой билъ повече заслужилъ.

Заслугата на расоносцитъ-просвѣтителитъ и революционеритъ-политици е еднакия. И въ това, че българскиятъ народъ можа еднакво добре да се пригоди и въ единия и въ другия случай, да възприме правилно, безъ да дѣли двата вида дейностъ, трѣбва да виджаме здравия разумъ на единъ съзнателенъ и живялъ народъ.

А като реаленъ плодъ на тая координирана дейностъ дойде и Априлското въстание, а отъ тамъ, и свободата на България. То не бѣше резултатъ нито само на дейността на Букурешкия комитетъ, нито само на тая Цариградска школа. Отъ общата дейностъ и на дветѣ се роди онази масова стихоза за свобода, която намѣри своя отглушникъ. И то много на време. Защото нѣма по-опасно икъщо отъ това, назрѣли народни стремежи да се подкаститъ, да не имъ се даде бѣ време възрѣне изрѣкъ. Реакцията въ таква случаи е много по-голяма и дава тѣкмо обратни резултати.

Без Априлското въстание духът на българина щеше да бъде смутен, вѣрата въ собственитѣ му сили убита, всичко будно щеше да се поддае на апатия и въ резултатъ, градениитъ съ толкова усилія ентусиазъмъ и борчески духъ, щеше да изчезне.

А това би означавало връщане или забавяне на историята, най-малко, съ десетки години.

Не може, и вредно е, вмѣсто да пренебрегваме този фактъ съ неговото огромно, решително значение за националнитѣ борби на народа ни, да споримъ кой е направилъ повече — тѣзи които отидоха да умратъ подъ курушитѣ на турцитѣ или Методи Кусевъ, напримеръ, който съ рискъ на живота си донесе до европейското обществено мнение за вѣрствата на турцитѣ презъ време на въстанието, което осведомление пъкъ предизвика освободителната война. Явно е, че тѣ сж равнотежни дейности. Както е ясно, че всѣки български деецъ отъ него време, безразлично въ каква насока е работилъ, е ималъ равнотежно предзнаменование въ строината сграда на възражденскитѣ и освободителни борби.

Има една св. троица на българскитѣ духъ, която най-картиноно изразява това единство — расоносца, героинаха Паисий, аюстола, дяконъ Левски и революционеръ-новбода, Караджата. Първиятъ родоначалникъ и най-яръкъ представителъ на тѣзи, които пробудиха духовното съзнание на народа ни и го устремиха по пътя на църковната независимостъ, вториятъ — блестящиятъ представителъ на революционеритѣ-аюстоли, които организираха революционното съзнание на българитѣ и третиятъ — образа на българина, който умира въ революционната борба за свобода.

Може ли да се каже, кой отъ тѣхъ е по-великъ и кой отъ тѣхъ по-добре е изпълнялъ дългътъ си къмъ Родината?

Като плодъ на общата тѣхна дейностъ дойде Априлското въстание и свободата. Въстанието стана такъмо тогава, когато трѣбваше да стане. И то се роди еднакво отъ поменика за българскитѣ царе на Паисия, отъ революционнитѣ комитети на Левски и отъ смъртъта на Караджата.

Това бѣше великата епоха на възраждането и освободителнитѣ борби. Времето, когато народътъ не се дѣлеше изкуствено, а единенъ, съ общи стремежи и идеали, водѣше величавата борба въ името на народностната идея. Времето, когато расоносни и революционери, духовници и политици, имаха предъ себе си една целъ — обединение и свобода и единъ идеалъ — добруваща България.

Нека не умаляваме изкуствено дългото имъ. А вмѣсто това да се преклонимъ предъ всички, които, мако или много, въ тази или онази насока, споредъ възможности, положение и температура, дадоха своя трудъ и своя животъ, водими само отъ едно — отъ сладкото съзнание за изпълненъ дългъ предъ българината.

Кл. Далкалчевъ.

Евангелски истини.

(Лук. 16:19—21)

Въ свѣта се срѣщатъ два типа богаташи: едни, които използватъ разумно, богоугодно даденото имъ богатство и други, които го използватъ и поради това отиватъ въ погибель.

Първитѣ знаятъ, че „блазославението Господне то обогатява“ (Притч. 10:22) и поради това се стремятъ да уголятъ на Вселозателя, като проявяватъ дълга на щедростъ и милосърдие.

Св. Василий Велики продалъ имуществото, което наследилъ отъ майка си, и полученитѣ пари раздалъ на беднитѣ въ гр. Кесария.

Св. Иоанъ Милостивни, патриархъ Александрийски, ималъ толкова чувствителна съвестъ, че не задържалъ нито день каква да е ценностъ у себе си. . . Веднажъ единъ богатъ велможа му подарилъ скъпо одяело. Презъ ношъта светитя не можахъ да спи спокойно, много мисли не му давали покой. . .

— Горко ти, окаяний Иоане, казалъ си тоѣ: ти се покривашъ съ многоценно одяело, а беднитѣ братя Христови чезнатъ отъ мразъ; колцина сж безъ подслонъ и спятъ на студъ и вѣтръ, положили източена снага върху нѣкои скласна розока, гладни и безстѣпни, треперещи отъ студъ. Горко ми. . . Колко гладни сж петимини, като Лазаря, да се нахранятъ съ трохи, които падатъ отъ моята трапеза.

И щомъ настѣпилъ деньтъ Иоанъ пратилъ да продаватъ одяелото, за да получи пари и помогне на беднитѣ.

Вториятъ типъ богатши сж люде съ окаменали сѣрдца и прегорѣли съвестъ: прахосници, чревоугодници, оскотѣли Божии създания. . . Обикновено; тѣ умиратъ отъ преяждане и пиянство. За тѣхъ земниятъ животъ минава въ непрестанна служба на плътъта. Забравили Бога и Неговата воля, тѣ не виждатъ нищетата и страданията на своитѣ ближни; отнасятъ се понагоко спрѣмо тѣхъ като къмъ псета. Тѣзи жестокосърдечни богатши не използватъ дадената имъ отъ Бога материална възможностъ да проявятъ щедростъ и милостъ къмъ беднитѣ за да заслужатъ на свой редъ милостъ отъ Твореца си въ задгробния свѣтъ. . .

Като погубватъ своитѣ души, такивото богатши ставатъ съблазнѣтъ за мнозина бедни и гладни, предизвиквайки въ сѣрдцата имъ гибелни чувства на завистъ и умраза.

— Сребролюбцитъ, казва св. И. Златоустъ, опропастватъ много кщци, ставатъ причина да се хули името Божие, ставатъ зараза на градоветѣ и на цѣлата вселена. . .

Лазарь, обаче, не бѣше отъ ония бедници, които въ страданиято си често хулятъ богатшиитѣ и се отричатъ отъ Бога. Евангелскиятъ Лазарь корено се различава отъ съвременитѣ Лазаровци.

Ето, той лежеше крокмо при вратата на двораца и псетата приходяха, та ближеха струментѣ му. Доволенъ бѣ Лазарь, ако му подхвърлятъ трохитѣ, що падаха отъ трапезата на богаташа. . . Не се бунтуваше, не се отрече отъ Бога, не се съюзи съ дявола, за да отмести на богата или да заргаби богатството му.

Лазарь, прочее, бѣ богатъ съ търпение, смирение и вѣра въ Бога. Той знаеше, че „страданиятъ повече и повече ще се радватъ у Господа, и беднитѣ люде ще тържествуватъ у Свети Израилъ“ (Ис. 29:19).

Така ли мислятъ и вѣрватъ днесъ беднитѣ? За жалостъ, — не! И поради това преживяваме дни на недоволство, бунтове, социални революции. . .

— Послушайте, възлюблени мои брати! Нали сиромаситѣ на свѣта избра Богъ да бждатъ богати въ вѣра и наследници на царството, обещано отъ Него на ония, които Го обичатъ? (Иак. 2:5)

Но гдѣ сж днесъ и богаташи, като Аврамъ, Иова, Закхей, Василий Велики? Голѣма рѣдкостъ сж. Повечето сж роба на Мамона; трупатъ „неправедно богатство“ и го използватъ само за свое благоденствие.

— Има единъ мжчителинъ недлъгъ, който съмъ видѣлъ подъ слънцето: богатство, дадено отъ притежателя му за негова вреда (Екл. 5:12).

И тѣя, нека Господиятъ притча, прочетена днесъ, да намѣри „добра почва“ въ сѣрдцата на всички ни, та да се удостоимъ следъ смъртъта да наследимъ, заедно съ бедния Лазарь, долото на Аврама, този великъ по вѣра и челолюбие библейски богаташъ! *Свещ. Х.*

КУЛТУРНИ ПРОЯВИ.

Едно добро начало.

За успешното и трайно изграждане християнското съзнание у хората нужно е, да се развият надлежният усилва върху тях още докато сж малки и се оформяват като личности и характери. Съ изгнването, преди няколко десетилетия, християнското възражение и правоучение от държавните ни училища, на Църквата ни се нанесе тежък удар. На нея се предават само възрастните, съ които работата е трудна и, въ голѣмата си част, обречена на неуспѣх. Между това, училищата започнаха да и пращат вече не приятели, както бѣ това до преди реформирането въ казенна смисъл учебното дѣло у насъ, но врагове ожесточени.

За неутрализиране последиците на този удар, нанесен върху Църквата, се създадоха десетки и ученически православни християнски дружества въ България. Днесъ тѣхни ръководители сж учители и свещеници. Ръководителитѣ-учители сж минали презъ новия типъ училище и, въ повечето случаи, недостатъчно сж религиозно просвѣтени за мѣстата си на ръководители. А ръководителитѣ-свещеници, въ една голѣма част, нѣмат педагогиченъ похватъ при работата имъ съ малкитѣ. Тѣзи нѣща правятъ успѣха на казеннитѣ дружества труденъ и на много мѣста проблематиченъ.

За смекчаване остротата на трудноститѣ отъ условията, при които съществуватъ дружествата, на 16 октомврий, т. г., по инициативата на Н. В. Пр. Св. Видинский Митрополитъ г. г. Неофитъ и съ усилията на протосиндигату — Н. В. Преп. Архимандритъ Евгений, се сложи началото на периодичнитѣ съвѣстни конференции на учителитѣ-ръководители на дет. и ученически православни християнски дружества и епархийскитѣ свещеници, изъ Видинско. Конференцията се откри отъ Н. В. Пр. Кириарха, съ прочувствена и високо наиздателна речъ. Следъ това конференцията бѣше поздравена отъ двамата видински околийски инспектори — г. г. Б. Марковъ и Велевъ. Детскиятъ хоръ при училището „С. Г. Раковски“, ръководенъ отъ г-ца Райна Каменова, изпълни два музикални номера. Г-ца Зора Неева — учителка въ осн. училище въ града, изнесе две лекции, едната предъ IV-о отдѣление отъ казенното училище, другата предъ ученическото пр. хр. д-во „Св. Климентъ“ при II-та Видинска см. гимназия. Направи силно впечатление на присъствающитѣ съ проникновеното си разбиране на „пригната за талантитѣ“ и съ неподражаемото си умение да увеличи малкитѣ. Свещ. Н. Кукулевъ, отъ гр. Видинъ, изнесе беседа предъ сжшото дружество. Следъ това се състоя едночасовото съвѣстно конференция.

На присъствающитѣ се устрои обща трапеза въ безплатната трапезария при Епархийското девическо професионално училище, дѣло на Кириарха нн.

Вечерта всички се разотидоха, насърдени и обогатени съ идеи, за работа на Христовата нива.

Съобщава: *Петъръ Тодоровъ*

Църковенъ вестникъ трѣбва да се чете и разпространява отъ всички християни.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Окръжно № 6875 отъ 20. X. 1936 г. на Св. Синодъ до епархийскитѣ началства: За служителитѣ по ведомството на църквата, които сж прослужили за пенсия.

Ваше Високопреосвещенство,

Съ окръжно № 5719 отъ 3. IX. 1935 год. Св. Синодъ прикани епархийскитѣ началства да приложатъ наредбата — законъ, публикувана въ „Държавенъ вестникъ“, бр. 167 отъ 29 VII. 1935 год. по отношение на ония служители отъ подведомственитѣ имъ учреждения: епархийски духовни съвети, свѣщовинници, църковни настоятелства и фондоветѣ при тѣхъ, които не сж свещеници и се засѣгатъ отъ тая наредба.

Итъко отъ епархийскитѣ началства поискана да се направятъ постѣпки предъ Министерския Съветъ да бждатъ задържани за известенъ срокъ, засенгатитѣ отъ тая наредба законъ служители. И понеже Министерството на Външнитѣ работи и на Изповѣданитѣ съ писмо № 4572-33-V отъ 20. II. 1936 г. съобща на Св. Синодъ че г. Министъръ-Председателя и Министъръ на Външнитѣ работи и Изповѣданитѣ не се съгласенъ да внесе въ Министерския съветъ въпроса за тѣхното задържане на служба, Св. Синодъ повторно препоръча тия служители да бждатъ освободени отъ длъжността.

Въ Държавенъ вестникъ, бр. 187 отъ 20. VIII. 1936 г. е публикуванъ указъ № 358, съ който се изменя чл. 15 отъ Закона за държавнитѣ служители като следъ тоя членъ се добавя—15-а съ текстъ: „действително изслуженитѣ години на служителитѣ въ държавни общински и автономни учреждения не може да бжде повече отъ 33 години за мъжкитѣ и 25 години за женитѣ, ако последнитѣ сж навършили 50 годишна възраст и не сж глави на семейства.“

Въ всички държавни, общински и автономни учреждения служители, които нѣматъ опредѣления за заеманата отъ тѣхъ длъжностъ образователенъ цензъ и сж навършили 25 действително изслуженитѣ години и 50 годишна възраст, се увольняватъ отъ служба.

Материалната отговорност за ония служители, които се засѣгатъ отъ ал. 1 и 2 на горепомнатия новъ чл. 15-а отъ Закона за държавнитѣ служители и сж задържани на служба следъ публикуване на тоя законъ, пада върху касиеръ-платнитѣ и ония лица, които сж натоварени съ контролиране на разходо-справдателните документи по изплатане заплатитѣ на служителитѣ.“

По поводъ и на окръжното № 7246 на Министерството на Финанситѣ, публикуванъ „Държавенъ вестникъ“ бр. 225 отъ 6. X. 1936 год., препоръчваме Ви още веднъжъ да бждатъ освободени отъ длъжността ония служители по църковното ведомство, които не сж свещеници и се засѣгатъ отъ разпоредбитѣ на тоя законъ.

Ако въ нѣкои църковни учреждения има задържани на служба такива лица, да се съобща въ Св. Синодъ най-късно до текущия месецъ поимено кои сж тѣ, на каква възраст сж, каква служба и образование иматъ и въ кое учреждение служатъ.

Препоръчваме се и пр.

*Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ:
† Видинский (н) Неофитъ.*

Окръжно № 6907 отъ 21. X. 1936 г. на Св. Синодъ до епархийскитѣ началства: За отпразднуване „Деня на слѣпя“.

Ваше Високопреосвещенство,

По молбата на Централния Изпълнителенъ Комитетъ за отпразднуване „Деня на слѣпя“, приканаме

Ви да наредите — енорийските свещеници въ Богодарованата Ви епархия да далят съдействието на Комитетите, които ще организират отраздаването на този ден (8 ноември — Димитровъ денъ) и ще събират помощи за благотворителни инициативи на дружеството на събитиѣ. Въ храмове, които се посещаватъ отъ повече богомолци църковнитѣ настоятелства могатъ да пусятъ дискусъ за целта. Събранитѣ суми да се внесатъ по чекова сметка № 2174.

Препоръчваме се и пр.

Наместникъ-Председател на Св. Синодъ:
† Видинскій (п) Неофитъ.

Окръжно № 7069 отъ 26. X. 1936 г. на Св. Синодъ до епарх. началства: за конгреса на пострадалиятъ войнитѣ.

Ваше Високопреосвещенство,

На 8 и 9 ноември т. г., ще заседава XVIII конгресъ на Община Съюзъ на пострадалиятъ отъ войнитѣ въ България. По молба на ръководството на този Съюзъ, Св. Синодъ въ заседанието си на 21 т. м., реши да Ви приканимъ да наредите да се позаватъ съ необходимия отпуски ония духовни лица отъ Богодарованата Ви епархия, които биха били избрани за този конгресъ.

Препоръчваме се и пр.

Наместникъ-Председател на Св. Синодъ:
† Видинскій (п) Неофитъ.

Окръжно № 7223 отъ 30. X. 1936 год. до епархийскитѣ началства въ Царството: относно изтичане мандата на Н. В. Пр. Св. Видинския Митрополитъ т. г. Неофитъ.

Ваше Високопреосвещенство,

Понеже на 14 януари 1937 година изтича четиригодишниятъ служебенъ периодъ като синодаленъ членъ на Негово Високопреосвещенство Св. Видинския Митрополитъ т. г. Неофитъ, по решение на Св. Синодъ отъ 26 октомври т. г., подканаме Ви, съгласно чл. 28 и чл. 29 отъ Екзархийския уставъ, да отбележите на особенъ листъ името на единъ отъ епархийскитѣ архiereи, който желаете да бжде членъ на Св. Синодъ презъ следващия служебенъ периодъ. Този листъ, който Ваше Високопреосвещенство ще подпишете и вложите въ отдѣленъ пликъ запечатанъ съ собствения Ви печатъ, ще имате грижа да изпратите — при препроводително писмо — въ Св. Синодъ най-късно до 15 декември т. г.

Препоръчваме се и пр.

Наместникъ-Председател на Св. Синодъ:
† Видинскій (п) Неофитъ.

Светия Синодъ на Българската Църква. Съдебно отделение

Съобщава се на заинтересованитѣ страни и лица, че на седмото и осмото съдебни заседания на Св. Синодъ презъ зимната му сесия на 1936 година, ще бждатъ сложени на разглеждане следнитѣ съдебни производства:

VII съд. заседание — 11 ноември 1936 година

- 1) в. бр. д. № 43/36 на Асенъ и Иванка Константинови, отъ София.
- 2) в. бр. д. № 56/36 на Иванъ и Ана Г. Увалевии, отъ с. Сушица, Г. Орховско.
- 3) в. бр. д. № 74/36 на Надежда Мл. Дживелкова и Боресъ Т. Церовски, отъ гр. Ломъ.
- 4) в. бр. д. № 95/36 на Стефанъ Сл. Шатовъ, отъ с. Козарево, Ново-Загорско, и Донка Т. Трухчева, отъ с. Сборище с. о.

5) в. бр. д. № 102/36 на донка А. Тотева и Георги Ив. Георгиевъ, отъ с. Катунецъ Ловчанско.

6) в. бр. д. № 139/36 на Мария Б. Калъчева, отъ с. Хисаръ, Карловско и Ангелъ Георгиевъ, отъ гр. Пловдивъ.

7) в. бр. д. № 140/36 на Вела Петкова и Борисъ Н. Терзийски, отъ с. Ралогина. Ботевградско.

8) в. бр. д. № 141/36 на Захарий Г. Ванчевъ и Янка П. Христова отъ с. Гулянци, Никополско.

9) в. бр. д. № 142/36 на Катя Ст. Аврамова, отъ с. Ячяе, Галичишко (Югославия), и Стоянъ Ив. Аврамовъ, отъ гр. София.

10) в. бр. д. № 143/36 на Желъза П. Йовкова, отъ с. Камено, Бургаско и Иванъ Колевъ, отъ с. Черкова, Карнобатско.

VIII съд. заседание — 14 ноември 1936 год.

1) в. бр. д. № 169/35 на Иванъ В. Бъчваровъ, отъ с. Каменаръ, Разградско, и Златка Лимонова, отъ гр. Русе.

2) в. бр. д. № 25/36 на Борисъ М. Христова и Гена Вълчинова, отъ с. Тлячяне, Бъло-Слатинско.

3) в. бр. д. № 81/36 на Стоянъ Койчевъ, отъ с. Поповци, Асеновградско, и Ирина Димитрова, отъ гр. Пловдивъ.

4) в. бр. д. № 94/36 на Тихимиръ п. Славовъ и Грозданка А. Колжабашева, отъ гр. Свиленградъ.

5) в. бр. д. № 96/36 на Георги и Петра Г. Жилкови, отъ гр. Пловдивъ.

6) в. бр. д. № 144/36 на Йорданъ Д. Райновъ, отъ гр. Бургасъ, и Славка Т. Качирова, отъ гр. Хасково.

7) в. бр. д. № 145/36 на Марияка Гочева и Никола К. Ройдевъ, отъ гр. Ст. Загора.

8) в. бр. д. № 146/36 на Димитъръ А. Къчячевъ и Мара П. Василева, отъ с. Книжево, Софийско.

9) в. бр. д. № 147/36 на Радославъ С. Илиевъ и Анастасия Р. Илиева, отъ гр. София.

10) в. бр. д. № 148/36 на Петко и Свра Ив. Делиеви, отъ с. Сопотъ, Ловчанско.

Забележка. Въ случай, че казанитѣ заседания не се състоятъ на определенитѣ дати или не бждатъ разглеждани всички насрочени дѣла, последнитѣ се отлагатъ за следващитѣ по редъ заседания.

Врачанска епархия. На 15 октомври т. год. въ гр. Плъвенъ се положи основниятъ камъкъ на сиропиталището „Димитъръ Константиновъ“ въ гр. Плъвенъ. Хиляденъ народъ се бѣше стекълъ около Скобеловия паркъ. Въ дѣсно отъ това историческо мѣсто ефорията „Димитъръ Константиновъ“, подъ председателството на Н. В. Пр. Врачанския Митрополитъ т. г. Паисий, строи старопиталището, кждето немощни и осиротѣли ще намиратъ отгнъ и радостъ.

Негово Високопреосвещенство, съ участието на 12 свещеници, извърши водосветъ и произнесе блестяще слово, съ което възвеличи благородното и човколюбиво дѣло на покойния голѣмъ дарителъ Димитъръ Константиновъ, който презъ живота си е подарилъ голѣмата частъ отъ своето състояние за благородни цели. — Построилъ голѣмо доходно здание и образувалъ фондъ за постройка на старопиталище и сиропиталище. Фондътъ е стигналъ сумата седемъ милиона лева. Старопиталището се изгражда върху хиляда квадратни метра, заобиколено съ 60 декара земя, която ще се използва за създаването на едно модерно стопанство.

Презъ идната година старопиталището ще бжде напълно завършено, което ще говори на поколенията за голѣмата любовъ на покойния плъвенски пръвъ дарителъ Димитъръ Константиновъ, който дълги години нѣма да бжде надминатъ като благодателъ.

Въ посивялата наша действителност, преситена съ егонизъм, злоба и жестоко сърдечие, подобни тържества ни вдъхватъ съвѣти радости и надежди за един по-честити дни, когато страданията ще бждатъ премахнати отъ любовта на благодарния люде.

Следъ тържеството имаше срѣща на официалнитѣ лица. Тукъ се казаха много ценни думи отъ г. С. Никифоровъ, областен директоръ, които ще бждатъ паметни, защото той посочи голямото значение на старината и шестото. Той голѣмъ трибунихъ изтъкна, че Димитъръ Константиновъ е отдавна начерталъ пътя, по който трѣбва да върши общественото подпомагане, което е лече въ ржестъ на новата организациона власт.

Сжиятъ день Негово Високопреосвещенство освети хубавия и кокетенъ салонъ на храма „Св. Параскева“ въ града и откри съ напжествено слово конференцията на деятелитѣ при православнитѣ християнски братства въ Плевненска духовна околина.

Прот. Найдень Ивановъ.

I. У насъ.

Размѣнени телеграми. По случай тѣзоименния день на Нейно Величество Царица Иоана — Св. Ия. Рилски — между Нейно Величество Царицата и Негово Високопреосвещенство Св. Видинския Митрополитъ г. г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ, сж размѣнени следитѣ телеграми:

Негово Високопреосвещенство св. Видинския Митрополитъ г. г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ.

Приветитѣ на Ваше Високопреосвещенство, които ми изпращате, отъ името на Светия Синодъ, за именния ми день, превзпѣлиха съ радостъ моето сърдце. Изказвамъ Ви моята искрена благодарностъ за молитствуванията и за добритѣ пожелания.

Иоана.

София, Двореца, Нейно Влчество Царица Иоана.

По случай тѣзоименния день на Ваше Високопреосвещенство, отъ името на Св. Синодъ и отъ наше име, почтително Ви поднасяме най-сърдечни честитки—приветствия. Ведно съ цѣлата родна Църква, подкрепена отъ небесния Вашъ ангелъ и народенъ закрилникъ, вседушевно молитствуваме, шото Всеомощниятъ и Всеблагъ Господъ Богъ да низпосли благотворния здравствени сили върху благородната сътрудница на любимия ни Царь, та чрезъ Ваше Величество да укрепне династията и бесприрно да се превзпѣлихъ съ радостъ и благочастие царския Домъ, Църквата и народътъ.

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ Видинский (п.) Неофитъ.

Въ сжбота, 31 м. м., Негово Високопреосвещенство Н-къ Председателъ на Н-къ Св. Синодъ св. Видинския Митрополитъ г. г. Неофитъ, е посетилъ м-ръ Председателя г. д-ръ Г. Кюсеановъ, съ когото е во-

дилъ разговоръ по важни църковни въпроси.

Праздникътъ на народнитѣ будители е билъ отпразднуванъ най-тържествено въ цѣлата страна. Но особено тържествено той бѣ отпразднуванъ въ столицата.

На площада „св. Ал. Невски“ Негово Високопреосвещенство св. Видинския Митрополитъ г. г. Неофитъ, Н-къ Председателъ на Св. Синодъ, въ съслушение съ Тѣхия Високопреосвещенства синодалнитѣ митрополити св. Сливенския г. г. Иларионъ и св. Врачанския г. г. Паисий и св. Траянопольския Епископъ г. Антимъ и многобройно духовенство отслужилъ, въ специално построено павилионъ, паанахидъ за народнитѣ будители и молебень за живитѣ дейци и изпълнители на тѣхнитѣ завети.

На това голѣмо тържество присжтствуваха представители на Двореца, м-ръ-Председателъ г. д-ръ Г. Кюсеановъ, г. г. министритѣ: генералъ Хр. Луковъ, генералъ о. з. М. Ивановъ, Р. Василевъ, д-ръ Н. П. Николаевъ, столичнитѣ кметъ г. инж. Иванъ, много бивши министри, генералитета, множество офицери действущи и отъ запаса, г. г. професоритѣ отъ университета, начело съ ректора си проф. Г. Мановъ, членове въ Академията на наукитѣ, учащата се младежъ и хиляденъ народъ.

Сборенъ хоръ отъ около 1000 души отъ семинаристи, прогимназиални ученици и ученички, подъ диригентството на г. Ия. Ивановъ, у-ль въ Соф. дух. семинария, изпълни химна на народнитѣ будители.

Следъ молебена г. проф. Ганчо Пашевъ произнесе прочувствена речъ, въ която изтъкна значението на народнитѣ будители за възраждането на нашия народъ, апелирайки къмъ поколѣнието да пазитѣ тѣхния заветъ, сплотени всячки около престола на Н. В. Царь Борисъ III, любимия народенъ вождъ и вѣренъ синъ на родната ни църква.

Следъ речта се образувъ величествена манифестация, начело съ ликовеитѣ на будители, която мина по бул. „Царь Освободителъ“ и се приключи къмъ 11½ часа на площада „Св. Недѣля“.

Въ сжщото време, по случай тѣзоименния день на Н. В. Царица Иоана, имаше разписане въ двореца, дето се разписаха синодалнитѣ архиереи, министритѣ, офицеритѣ и др. общественици, бивши министри и пр. Ведната следъ това Тѣхия Високопреосвещенства синодалнитѣ старци, министръ д-ръ Н. П. Николаевъ, столичниятъ кметъ инж. Ивановъ и др. заминаха за Семинарията, дето присжтствуваха на приема и обѣда, по случай храмовия и патронния празникъ на това пърлостепенно наше духовно учебно заведение.

Сждо и въ мини Перникъ, по случай патронния имъ празникъ, по-тържествено отъ всяка друга година се е отпразднувалъ този празникъ. Въ двора на минната църква „Св. Ия. Рилски“ се е отслужило паанахидъ и молебень отъ Негово Високопреосвещенство св. Софийския митрополитъ г. г. Стефанъ, въ съслушение съ многобройно духовенство. Тукъ сж били строени всички миньори съ началнитѣ, начело съ знаме и музика. На величествената арка имало голѣмъ надписъ „Богъ на помощъ“ Отъ София сж присжтствували около 400 души гости, между които м-ръ инж. Сп. Ганевъ, директорътъ на Б. Д. Ж. г. Б. Колчевъ и др.

Силно впечатление е направилъ на всички хубавия и прочувствена речъ на Високопреосвещенства Софийския Митрополитъ г. г. Стефанъ, който благослови, по това случай, всички миньори и гости.

Негово Високопреосвещенство св. Сливенския митрополитъ г. г. Иларионъ благодари най-сърдечно на всички официални и частни лица, които сж го поздравили по случай именния му день, и имъ молитствуватъ отъ Всеблагата Бога здраве и всѣко благополучие.

II. Въ чужбина.

Еладската църква. *Откриване на синодалните заседания.* Според атинските вестници, на 1 октомври новият Св. Синод на Еладската църква открил заседанията си под председателството на Н. Блаж, атинският архиепископ Христомъ. Въ първото заседание присъствувал и министърът на изповяданията г. Георгакопулос, който обещава, че правителството ще даде всякаква подкрепа на църквата за постигане нейното високо предназначение. Развивайки възгледите на правителството по общитъ въпроси, които занимават църквата, министърът заявил, че възпитанието ще бъде обновено повече въ народностен и религиозен дух, и ще се увеличат часовете по вътрешно в училищата.

По въпроса за заплатите на енорийското духовенство министърът утвърдил Св. Синодът, че правителството мелае и ще се старае да разреши тоя важен въпрос.

Що се отнася до календарния въпрос и неговото уреждане, тоя казал, че твърде скоро министерството, въ сътрудничество съ Св. Синодът, ще изработи планъ за окончателното разрешение на тоя въпрос, та да не бъде повече смущавао чрезъ него спокойствието на държавата и църквата.

Конференция на Катехетическитъ училища. Презъ месецъ юлий отъ 6—12 Весеветскиятъ съюзъ на нещлнитъ училища бѣ свикалъ въ Осло (Норвегия) 12-та конференция на Катехетическитъ училища. Присъствували три хиляди души, представители отъ всички християнски страни. Между тѣхъ били Норвежкия кралъ, приматътъ на Норвегия, министърътъ на изповяданията, Упсатския архиепископъ, приматъ на Швеция, професорътъ по християнска етика и пастирътъ въ Елмбургския колежъ и др. Пратеницитъ на Еладската църква представили на Св. Синодъ обстояно изложение за работитъ на конференцията и за дейността на Съюза. Отъ туй изложение, обнародвано въ „Еклизия“, ясно личи, какво голѣмо значение християнскитъ свѣтъ отдава на тия училища и каква спойка сѣ тѣ за християнскитъ държави въ дѣлото на запазване свѣтовния миръ и изграждане благоденствието на човѣчеството.

Отъ особѣн интересъ сѣ речитъ, които били произнесени на тая конференция. Така, министърътъ на изповяданията, като представителъ на цѣлото правителство, следъ като приветствувалъ сборникитъ, казалъ следното: „Свѣтътъ скъпъхъ трепери отъ борба. Нашъ християнски дѣлъ е да попрѣчимъ да попадне тоя наново въ пламъци“. Министърътъ изказалъ своето убеждение, че християнски конференция, като тая на Весеветски съюзъ на нещлнитъ училища, допринасятъ повече за защита на свѣтовния миръ, отколкото много конференции на високи политически саноциици на народитъ. Приматътъ на Норвегия, който привлѣкъ вниманието върху лозунга на конференцията — „Христомъ, надеждата на свѣтъ“, припомнилъ, какви тревожни времена преживява човѣчеството, и заявилъ, че само Христомъ може да помогне въ нуждитъ на човѣчеството — „Христомъ, Който може да обнови всичко и да направи народитъ да преправятъ оржията на сърпове“. Чрезъ депата — казалъ тоя — ще се осъществи нашата надежда. Пятътъ на спасението на свѣтъ минава презъ децата.

Особѣно силно впечатление направила речта на Туюкио Кагава, представителъ на Япония. „Въ страни, — казалъ тоя, — дето християнството е господствуваща религия, виждаме какъ повече отъ младитъ членове на църквата дохождатъ отъ катехетическитъ нещлни училища. Но и въ Япония, дето християнството не е господствуващо, се забележава сѣщото положение. Въ Япо-

ния се наброяватъ 20 хиляди покръствания всѣка година и повече отъ половината отъ тѣхъ идатъ отъ нещлнитъ училища. Споредъ моето разбиране, нещлното училище е чудна метода за евангелизиране — за преподаване словото Божие на децата и на младежта“.

Сръбската църква. *Приближаване на народа до храма.* „Гласникъ“, органъ на Сръбската патриаршия, дава извадки отъ „Бранически вестникъ“, който почналъ да печати отгонори на въпроса: какъ да приближимъ нашия народъ до св. храмъ и църковното богослужение въ него? На тоя въпросъ Г. М. Ратковичъ дава следния интересенъ отговоръ:

„Трѣбва да начнемъ отъ началото. Досега сме плащали кесаревото на кесаря повече, отколкото Божието Богу. Да послушае Спасителя, т. е. да додадемъ и Божието Богу. Национализма проповѣдватъ доста много партии и стотини хиляди чиновници. Държавата достатъчно я пазитъ жандармерия, полиция и войска. Нашитъ брой, на свещеницитъ, и иначе е малкъ, а ако се отдадемъ на чужда работа, за своята изобозъ има и да се сетимъ. Църковнитъ сили за църковното дѣло! Трѣбва въ най-висока степенъ да засилимъ участието на паството въ богослужението, т. е. да му дадемъ да знае, че и то има своята длъжностъ и своето дѣло — да присъствува на службитъ, Особѣно внимание трѣбва да се обърне на богомолното движение. Богомолництъ сѣ живата свѣстъ на свещеника, порали това мнозина отъ насъ не ги обичатъ. А тѣ могатъ да бждатъ и сѣ отлични наши помощници. Отъ полза би било да се създадатъ епархийски мисионери. Проповѣдта е едно отъ най-мощнитъ сръбска за разпространение и закъване на вѣрбата. Между това въ нашата църква слабо и рѣдко се проповѣда“.

Пълена основа. Пакъ „Гласникъ“ подъ туй заглавие прави извадка отъ органа на Бѣлградската католичка архиепископия, споредъ който, въ ново време болшевицитъ измарили тактика, която само едно сатанинска душа може да измисли. Тѣ, по думитъ на католическия органъ, даватъ на свѣитъ агенти въ буржоазнитъ страни оплътвания какъ да разпространяватъ болшеизма. Нека тия агенти като кротки агнета се промъкватъ въ всички сдружения — политически, културни, стопански, на даже и религиозни. А когато усетятъ твърда почва подъ краката си, нека системно и бавно насаждатъ болшевицитъ идеи. Нека навсякъде предизвикватъ недоволство, като ги засилватъ. Нека навсякъде се показватъ най-големъ защитници на правда, свобода и равенство. Нека възбятъ въ благодарителни дружества, за да помагатъ на тия, които се нуждаятъ отъ помощъ. Навсякъде да иматъ маска на лицето си, даже и вѣрска, когато това е необходимо, патриотска, когато нуждата изисква, маска на милосрдие, ропотъ противъ общественитъ неправди. Това е най-новата тактика на болшевицитъ, съ които искатъ да болшевициратъ цѣлъ свѣтъ. . . Трѣбва да бждемъ на шрекъ. Трѣбва добре да се вгледаме въ работата на тия, които изведнакъ така се измѣниха, че станаха отъ възли на агнета. Ние знаемъ, какъвъ е мирътъ и каква е правдата, каква е свободата и равенството у тѣхъ въ Русия. Защо тамъ не уреждатъ своята държава така, на таква начала, за които, божемъ, сѣ се загрижили туку?

Католическата църква. *Окржико на полскиятъ епископи.* Католическитъ епископи въ Полша недавно се събрали на конференция въ Ченстоховския манастиръ подъ председателството на папския делегатъ Ф. Мариаджио и решили да се обърнатъ съ окржико до католицитъ въ Полската държава. Въ туй окржико тѣ призоваватъ всички на борба противъ черената зараза на рускин комунизъмъ, чиято пропаганда се шири и въ Полша. „Въ Испания е вече узрѣлъ плодътъ на пъкленни

посвята* — пишате епископите и обяснявате, че тая зараза влиза в душата на народа най-напредъ полска, подъ форма на „свободна мисъл“ и безбожие, а следъ това, като заслѣпя хората, създава „народни фронтове“, служейки си съ радикализма като съ авангардъ на комунизма. Понеже комунизмътъ е душевна болест, то трѣбва да се лѣкува душата. А лѣкуйтъ е единъ — истина Христова. Епископите каиятъ вѣрующитѣ да направятъ изборъ между християнството и сатанизма, който се проповѣда въ комунизма и безбожие.

Индустията приема християнството. Презъ последнитѣ нѣколко седмици — лише „Гласникъ“ — сж милиони въ християнството 2½ милиона индуси. Но това сж само предшественици на онии 60 милиона индуси, които сж сжщо така готови въ най-скоро време да приематъ християнството. Тая до сега твърде религиозна маса е усмѣла да разколебае въ тѣхната прадѣдовска вѣра д-ръ Амбеккаръ, тѣхенъ водачъ, който вижда, че неговитѣ съотечественици твърде много сж понесли поради своята вѣра, която проповѣда непотривене на злото и пълна покорностъ спрямо всичко. Такъва религия най-много е допринесла да бждатъ индуститѣ неотпорни и слаби въ всѣко отношение. Характерно е, че тия 2½ милиона индуси, които се покръстиха, спадатъ къмъ най-запушената класа *езавас* въ Малборъ. Туй движение съ необикновена бързина се шири и по останалитѣ краища въ Индия, та вече е забелязанъ голѣмъ брой кръщения по много градове и села.

Настоятелството при храма „Св. Живоприемний Източникъ“ — с. Лѣсово, Елховско.

Обявление № 30. На петия денъ отъ настоящата публикация въ „Църковенъ вестникъ“ ще се произведе търгъ за отдаване подъ наемъ църковнитѣ ниви. Закона за Б. О. П. е задължителенъ.
с. Лѣсово, 26. X. 1936 г.

Отъ църковното настоятелство

Църковно настоятелство при храма „Св. Атанасий“ — с. Розовецъ, Пловдивско.

Обявление № 46. Розовецкото църковно настоятелство обявява, че енорията състояща се отъ 630 до маинства е вакантна. Търси се кандидатъ съ семинарско образование.

Кандидатитѣ да представятъ документи въ св. Пловдивска Митрополия и се явятъ на пѣние, проповѣдь и опознаване въ селото.

Отъ настоятелството.

Радомирско църковно настоятелство — с. Радомирци, Луковитско.

Обявление № 64. На 1-иятъ денъ следъ публикуване настоящето въ „Църковенъ вестникъ“, ще произведемъ търгъ за отдаване подъ наемъ църковнитѣ ниви за две години.
с. Радомирци, 20 октомврий 1936 год.

Отъ настоятелството.

Радомирско църковно настоятелство — с. Радомирци, Луковитско.

Обявление № 65. На 15-иятъ денъ следъ публикуване настоящето въ „Църковенъ вестникъ“, ще произведемъ търгъ за продажба на църковното бранище — 50 декари.

с. Радомирци, 20 октомврий 1936 г.

Отъ настоятелството.

Обявление № 40. Изгубеното кръщелно свидетелство на Моно Мариновъ Пѣйковъ, отъ с. Еменъ, Търновско, е невалидно. Издадемъ му е дубликатъ.
с. Еменъ, В. Търновско, 13 октомврий 1936 г.
енор. свещ. Д. П. Мусински.

Църковно н-во въ с. Свеженъ, Карловско.

Обявление. Църковното настоятелство въ село Свеженъ (Аджаръ), Карловско, обявява, че втората енория отъ 300 къщи е вакантна и търси кандидатъ семинаристъ.

Желающитѣ да си изпратятъ документитѣ въ Пловдивска Митрополия и се явятъ въ селото за опознаване и проповѣдь.

Селото е балкански курортъ.

Председателъ: свещ. П. Божковъ.

Обявление № 30. Изгубеното кръщелно свидетелство на Никола Атанасвъ Павловъ, изъ с. Русалъ, да се счита невалидно. Издадемъ е дубликатъ.

с. Русалъ, В. Търновско 21 октомврий 1936 г.

Ен. р. свещеникъ: Христо Хр. Даскаловъ

Обявление. Изгубено е удостоверение за свободно встъпване въ бракъ № 16 отъ 12 декемврий 1935 г. на Аниа Миланова Титова, отъ с. Недѣлище, Цариградско. Да се счита невалидно. Ще ѝ се издаде ново.

с. Недѣлище, 18. X. 1936 година.

Енор. свещ.: Ст. Василевъ.

Камбани.

Църковни, училищни и свѣщеници първокличествени доклавъти по конкурсу и прѣвѣщати спукани въ работнищата си или на самото мѣсто.

Братя Алексиеви, камбанолѣари, ул. „V Болнична“ до Пещерското шосе — Пловдивъ.

КАМБАНИ

Четиридесетъ камбани на изборъ

винаги въ фабрикатъ ни на разположение на клиентитѣ. Замяна, прѣвѣща спукани на самото мѣсто, при условия либерални, доставятъ

Стоянъ Д. Алексиевъ и Синове.

ул. „Хубава Гроздана“ № 4, София (9).

Искайте оферти! Каталогъ безплатно.

Благодарностъ.

Семейството на протонерей Борисъ Балкански изказва своята искрена синова благодарностъ на Негово Високопреосвещенство св. Видинския Митрополитъ г. г. Неофитъ за изказванитѣ отъ него толи отечески думи, по случай смъртта на непрежалиния ни съпругъ баща и синъ

ПРОТОНЕРЕЙ БОРИСЪ БАЛКАНСКИ

Благодаримъ и за участието на Н. В. Препод. архимандритъ Евгений и благовоинитѣ свещеници, взели участие при погребението, както и на всички роднини, близки, познати и други почитатели на покойниъ, за участието имъ въ погребението.

Отъ опечаленитѣ.

Гл. редакторъ: † Траянопольскій Епископъ Антимъ.

Печатница С. М. Стяжковъ — София

КНИЖНИ ИКОНИ (ЩАМПИ)

1. Исусъ Христосъ
2. Иверска Божия Матерь
3. Казанска Божия Матерь
4. Владимирска Божия Матерь
5. Св. Кирилъ и Методи
6. Св. Иванъ Рилски

форм. 19/26
по 300 лв. екз.

7. Иверска Божия Матерь
8. Казанска Божия Матерь
9. Владимирска Божия Матерь
10. Владимирска Божия Матерь
11. Моление о Чашѣ
12. Св. Иванъ Рилски

форм. 32/42
по 12 лв. екз.

форм. 7/10
по 1 лв. екз.

Всички икони сж цѣлѣни, художествена изработка. На книжари и Православни християнски братства и дружества се прави отстъпка.

ХРИСТОСЪ СПАСИТЕЛЪ. (АЛБУМЪ)

Св. Синодъ е издалъ албумче Христосъ Спасителъ, състояще се отъ 12 религиозни трицѣтѣни картинки, съ съответенъ текстъ на гърба. Въ албумчето сж помѣстени следнитѣ картинки:

1. Въведение Богородично	7. Възкресяване Ианровата дщери
2. Благовѣщение	8. Входъ Господень въ Иерусалимъ
3. Рождество Христово	9. Тайната вечеря
4. Кръщение Господне	10. Разпятие Христово
5. Исусъ Христосъ благославя децата	11. Възкресение Христово
6. Нагорната Проповѣдь	12. Възнесение Господне

Албумчето е единъ малъкъ илюстриранъ учебникъ по Върочение и е много хубавъ подаръкъ за деца и юноши. Цена 2 лева.

РЕЛИГИОЗНИ ИКОНИ И КАРТИНКИ.

1. Исусъ Христосъ	10. Поклонение на мждрецитѣ
2. Св. Богородица	11. Кръщение Господне
3. Ангелъ Пазителъ	12. Исусъ Христосъ благославя децата
4. Св. Николай Чудотворецъ	13. Възкресяване Ианровата дщери
5. Св. Иванъ Рилски	14. Входъ Господень въ Иерусалимъ
6. Исусъ Христосъ благославя децата	15. Тайната вечеря
7. Въведение Богородично	16. Разпятие Христово
8. Благовѣщение	17. Възкресение Христово
9. Рождество Христово	18. Възнесение Господне

Всѣна картинка има съответенъ текстъ на гърба. Сто картинки струватъ само 15 лв.

Пособия за ръководителитѣ на ученически православни християнски дружества и братства:

1. Беседи за детски правосл. христ. д-ва при първон. у-ща, год. I, полуг. I, отъ Б. Мариновъ 12 лв.
2. Беседи за детски правосл. христ. д-ва при първон. у-ща, год. I, полуг. II, отъ Б. Мариновъ 25 лв.
3. Беседи за детски правосл. христ. д-ва при прогимн., год. I, отъ свещ. Хр. Филаретовъ 24 лв.
4. Беседи за детски правосл. христ. д-ва при прогимн., год. II, отъ свещ. Хр. Филаретовъ 24 лв.
5. Беседи за ученич. правосл. христ. д-ва при срѣдни учеб. заа., год. I полуг. I, отъ Б. Мариновъ 25 лв.
6. Беседи за детски правосл. христ. д-ва при прогимн., год. III, отъ свещ. Хр. Филаретовъ 20 лв.
7. Литературенъ сборникъ за правосл. христ. д-ва отъ Търн. М-тъ Софроний и Б. Мариновъ 30 лв.
8. Музикаленъ сборникъ за правосл. христ. д-ва, отъ Търн. М-тъ Софроний и Б. Мариновъ 45 лв.

Всичко се доставя отъ
СВЕТИЯ СИНОДЪ.

Суми да се изпращатъ по
чекова смѣтка № 280.